

Fersken- og Mandelgrene, der stod i en Krukke mellem Appelsindyngerne, skrev Fru Abildgaards Adresse op og bad om at faa dem bragt derhen den næste Morgen. Og da han saae, at Pigen var nydelig og havde brune Øjne ligesom Jytte, lagde han i Overgivenhed to Guldstykker i hendes Haand og lukkede hendes Fingre over dem.

„Behold dem!“ sagde han til det forskrækkede Pige-barn. „Og forvar dine Øjne godt!“

Han gik videre, men havde slet ingen Lyst til at gaa hjem til sit Hotel, hvor kun den sædvanlige Ensomhed ventede ham.

Det faldt ham da ind, at der i et saadant Vejr maatte være pragtfuldt nede paa Strandpromenaden, hvor han rimeligvis ogsaa vilde træffe Mennesker.

Det slog til. Maaneskinnet havde lokket mange ud fra Hotellerne, og baade Damer og Herrer var overstadigt livlige efter Middagen.

Midt imellem alle disse glade og højrøstede Folk, der spaserede langsomt som i en Selskabssal, saae han Direktør Zaun komme gaaende i Stormskridt med Hænderne paa Ryggen, fordybet i sine Tanker. Tilfældigt saae han op, da de passerede hinanden, og Torben standsede.

„Himlen har øjensynlig en Bestemmelse med os, Direktør Zaun! Det er tredje Gang idag, vi mødes. Skal vi ikke bøje os for Kendsgerningen og gøre hinanden Følgeskab?“

Hr. Zaun saae op paa ham i stor Forbavselse, satte sin Guldlorgnet paa og betragtede ham igen — som for